

„Nowa Reforma“ wychodzi codziennie rano.

Prenumerata wynosi:

Table with columns: rocznie, półrocznie, kwartalnie, miesięcznie. Rows: W miejscu, z odnośnikiem do domu, w Polsce, z przesyłką pocztową, w innych państwach.

NOVA
REFORMA

Prenumeratę przyjmują:

Zamiejscowa: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe; niżej, scowa: Administracja „Nowej Reformy“... Zamiejscowa prenumerata i ogłoszenia (inserty) przyjmują: We Lwowie...

Rozgorzyczenie w Warszawie.

Uchwała Rady Najwyższej.

Kraków, 14 sierpnia. Wbrew onegdaj jeszcze i wczoraj wypowiadany nadziejom, Rada Najwyższa nie rozwiązała zagadnienia górnośląskiego. Po czterdziu nadarach i targach, mocarstwa koalicyjne w ten tylko sposób uniknęły formalnego stwierdzenia faktu, że są niezgodne i że ich linie polityczne rozszły się, iż sprawę górnośląską przekazano Lidze narodów.

cięćców nie chcą lub nie umie rozwiązać, to jest do Ligi narodów. W tym trybunale Polska na już jeden proces o Wilno i Litwę. Potrzeba stwierdzić, że tak teoretycznie nie pozwala oczekiwać dla sprawy górnośląskiej ani szybkiego, ani dość szybkiego rozwiązania.

A zresztą, gdyby nawet takie rozwiązanie wbrew oczekiwaniom Ligi narodów znalazła, to i tak miałyby ono znaczenie tylko moralne, ponieważ w uchwale piątkowej, oddającej sprawę górnośląską Lidze narodów, zastrzeżono wyraźnie, że ostateczne ustalenie linii granicznej należy nadal do kompetencji głównych mocarstw sprzymierzonych i zaprzyjaźnionych.

Nota polska do koalicji.

Warszawa, 13 sierpnia. (PAT). Radu ministrów na dzisiejszym posiedzeniu uchwalila wykład do mocarstw sprzymierzonych note, wskazującą na olbrzymie szkody, wynikające z powodu odroczenia rozstrzygnięcia kwestii górnośląskiej. Postanowienie to przedkłada obecną sytuację niepewności, co ujemnie wpłynie na kwestyję skonsolidowania się stosunków wewnętrznych państwa.

MOŻLIWOŚĆ PRZESELENIA GABINETOWEGO.

Warszawa, 14 sierpnia. (Tel. wł.). Z powodu odroczenia przez Radę Najwyższą decyzji w sprawie Górnośląska, w tutejszych sferach politycznych panuje głębokie rozgorzyczenie przeciwko Anglii i Włochom.

Prawdopodobnie rząd polski z decyzji Rady Najwyższej wyciągnie konsekwencje i poda się do dymisji.

Tutejsze poselstwa państw obcych nie otrzymały dotąd żadnych wyjaśnień w sprawie decyzji Rady Najwyższej. Decyzja ta zaskoczyła wszystkich obcych przedstawicieli.

Na wczorajszym nadzwyczajnym posiedzeniu Rady ministrów upoważniono ministra spraw zagranicznych do wysłania noty w sprawie decyzji Rady Najwyższej.

Nota protestuje przeciw decyzji i stwierdza, że decyzja ta nie jest zgodna z procedurą postępowania, które miało być zastosowane po ukończeniu plebiscytu.

Nota wskazuje dalej, że decyzja postawiła rząd polski w niezwykle trudne położenie ekonomiczne i międzynarodowe.

Stosunki handlowe z Niemcami nie mogą być nawiązane do czasu rozstrzygnięcia sprawy górnośląskiej. Waluta polska z powodu kopowania węgla górnośląskiego za marki niemieckie jest silnie poszkodowana.

Warszawa, (EE). W kołach politycznych rozszalała się dzisiejsza wiadomość, jakoby gabinet mógł się z zamiarem ustąpienia ze względu na gwałtowność przez koalicyjne sprawy Górnośląska. Potwierdzenia tej wiadomości brak.

PRZEBIEG PIĄTKOWYCH OBRADE I KONFERENCJI.

Paryż, (EE). Briand i Loucheur zawiadomili w piątek rano o godzinie 10.15 Lloyd'a George'a o uchwale francuskiej Rady ministrów, że dalsze ustępstwa Francji w sprawie górnośląskiej są niemożliwe.

Premier angielski oświadczył na to, że opinia publiczna obu krajów słyściłaby się już zbyt silnie w tych sprawach, by obecnie w Paryżu można wykreślić granice, proponowaną w tekście noty. Położenie tego rodzaju nie powinno jednak przyczynić się do rozbitcia Ententy, i dlatego to Lloyd George proponuje oddanie sprawy pod rozstrzygnięcie Ligi narodów.

Briand zgodził się na tę myśl, tembardziej, że nosił się z nią od pewnego czasu. Dodał przy tym, że ze swojej strony pozostanie wszelkie możliwe ustępstwa, by je doprowadzić do porozumienia.

Liga narodów nie może się powołać tem, co urządziła Rada Najwyższa, lecz powinna przystąpić do jednomyślnego i na nowo całe zagadnienie. Zarówno Anglia jak i Francja odda się bez zastrzeżeń wyrokowi Ligi. Liga narodów zostanie poproszona, by się zajęła sprawą górnośląską bezwzględnie, a rozstrzygnięcie powinnam ona powziąć sama przez się. Lidze natomiast będzie przeprowadzić tego rodzaju rozstrzygnięcie, do którego jest powołana. Przeprowadzi je ona przy pomocy prawników powszechnie uznanych i bezstronnych. Liga powinna też uwzględnić położenie miejscowe na G. Śląsku. W czasie rozważań Ligi koalicyja winna wyścić wzmocnienia na G. Śląsk, by w ten sposób zapewnić uchwałom Ligi należyte wykonanie.

Bononi oświadczył, że on już dawniej zgodził się z Lloydem George'em, by sprawę Śląską oddać Lidze Narodów. Włochy są gotowe również wystąpić po stronie, by wyrokowi Ligi zapewnić wykonanie.

Hayashi wyraził intencję Japonii zgodę na przekazanie sprawy Śląskiej Lidze narodów.

Harvey oświadczył, że koleją intencją Ameryki, że sprawa górnośląska jest sprawą europejską i nie dotyczy Ameryki. Oświadczył dalej, że ze względu na to, że sprawę Śląską odczytała Lidze narodów, w której Ameryka nie ma swego przedstawiciela, on nie może i nie chce współdziałać w decyzji, powziętej przez Radę Najwyższą.

Paryż, (EE). Projekt oddania sprawy Górnego Śląska pod rozstrzygnięcie Ligi narodów, wyszedł ze strony włoskich dyptomatów. Włochy przedstawili ją Lloydowi George'owi, a tem w dalszym ciągu Briandowi.

Paryż, (EE). Dyplomatycki sprawozdawca „Daily Telegraph“ podaje, że zasady, na podstawie których przyszło do porozumienia pomiędzy Lloydem George'em a Briandem, zostały ustalone przez włoskich uczestników konferencji. Dziennik podkreśla dalej, że szczeniawcy koalicyjni dotychczas byli w sprawie wykreślenia granicy wskazówki od Bonomi i della Torretta.

CZY LIGA MA KOMPETENCJĘ?

Berlin. (E. E. Radjo). Urzędowe źródła angielskie stwierdzają, przy omawianiu decyzji Rady Najwyższej, że do oddania sporu górnośląskiego w ręce Ligi narodów, że Liga nie ma prawa wytykać granicy. Prawo to przysługuje bowiem wyłącznie zainteresowanym mocarstwom. Liga może udzielać tylko wskazówek. (Wiadomość powyższą należy przyjąć z rezerwą E. E.).

Paryż, 12 sierpnia. (PAT). Havas dowiaduje się z kół oficjalnych, że Rada Najwyższa przy decyzji oddania kwestii górnośląskiej Lidze narodów zamierzała, iż decyzję tej ostatniej uważałaby za swoją. Z tego wynika, że godzi się woliście na sąd rozjemczy.

London. (E. E. Godz. 23.50). Z powodu oddania sprawy Górnego Śląska pod rozstrzygnięcie Ligi narodów, wysuwają się rozmaite kwestje prawne. Traktat pokojowy nie przewiduje sądu, lecz tylko rozwiązanie przez samą Radę Najwyższą. Następnie podlega kwestji kompetencja Ligi i konieczność zgodzenia się obu stron interesowanych na jej sąd i wyrok.

Art. 17 traktatu przyznaje prawo głosowania w Lidze obu stronom, tymczasem Niemcy nie są członkami Ligi, wobec czego musieli by przyjąć prawo członków na czas sporu, dopóki nie zapadnie uchwała prawna, powołująca ich w skład Ligi. We wszystkich tych sprawach muszą zapasać odpowiednie uchwały Rady Najwyższej.

Międzynarodowe koła polityczne angielskie zaznaczają, że wyrok w sprawie Górnego Śląska będzie miał raczej znaczenie konsultatywne, a decyzja pozostanie w ręku mocarstw traktatowych.

(Dalsze depesze na stronie drugiej).

Piętnasty sierpnia

Kraków, 14 sierpnia.

W świeżej jeszcze mamy pamięci zesłoroczno wypadki sierpniowe. Zdawało się, że ziemia ojczyzna znów usunie się nam pod nogami. Tymu jednak uciekali z gniazd rodzinnych na wschodzie, szukając schronienia na zachodzie, niepomnie, że gdyby katastrofa nastąpiła, w całej ojczyźnie nie byłoby ocalenia. Horda wschodnia wydeptywała niezłomnie jeszcze łany, pedząc przed sobą zdemoralizowanego żołnierza, aż dotarła przed mury stolicy, wtargnęła i walczyła na jej przedmieściach. W stolicy, jak i w całym kraju, nastał popłoch nieopisany. Znaleźli się nawet tacy, co spakowali bobolki w słoiki i opuścili tonaję — zdawało się — okręt, ażeby miotać tem bezkarniejsze oszczerstwa na rząd ówczesny i tych wszystkich, którzy postanowili bronić stolicy za wszelką cenę. Duch w narodzie skurczył się, niezłomność pozostało niewiele. Garść — można dzisiaj powiedzieć — stanowała ostatni szaniec ojczyzny.

Potężna Anglia uważała sprawę naszą za porzucaną i wdawała się w układy z rządem bolszewickim. Podobno poglądy panowały w Włochach i w krajach neutralnych. Niemcy oczekiwali momentu upadku Warszawy i już, już gotowali się na podanie dłoni żołdactwu moskiewskiemu w uścisł, który niał być grobem Polski. Prasa berlińska i wiedeńska puściły nawet w świat depesze o wzięciu Warszawy. Jedną tylko Francją, hartowna piastunka wielkich ideał, nauczona własnym doświadczeniem, że żał pod tworzy cuda, stanęła przy Polsce, nie z walkiem wprowadzić, ale ze słowem otuchy i radą pomocną znakomitych swoich wodzów.

I oto stała się rzecz, w którą świat już nie wierzył, w która nie wierzyła większość narodu polskiego, nawet jego skrajna grupa nacjonalistyczna. Warszawa została ocalona. Wróg, odpędzony od murów stolicy, pierzchnął słomocnie ku swoim legowiskom. Ostała się Polska, jako państwo niepodległe. Ostała się kultura europejska, na której strażą garść strażników i zapaleńców polskich spełnia zaszczytny, heroiczy obowiązek.

Któż był sprawcą wiekopomnego czynu? Kto siły na zamary policzył i wygrał? Jedyńi tylko wielki i czujny duch garści najszlachetniejszych, z głębin zwiudu polskiego poczęty, duch Zawisławski, Złkiewskian, Czarnieckich, Dąbrowskich, Traugottów. Wyraziłem jego stał się tensam, który dnia 6 sierpnia 1914 roku z małą kadrowką bojową wypowiedział wojnę Rosji. Przy nim skupili się nowi Delwederycy, od nich poszedł na żołnierza płomińi zapalu, trawicy i oczyszczający. Żołnierz odrodził się — rzechy można — biskawicznie — i ten szary syn ziemi, z pod strzechy i z suteren robotniczych, nierządki ucieznik nielotni, stał się obrońcą i zwycięzcą. Na czele jednego z oddziałów znalazł się młody ksiądz, z krzyżem i rewolwermem w ręku. Przykład wyjątkowy. Należy mu się za to tem wdzięczniejsza pamięć narodu.

W dniu piętnastym sierpnia zwyciężyła wola zwycięstwa i zdolność do całopalnej ofiary. Tak niezmiernie cenny współdziałal oficerów francuskich był więcej pomocą moralną, za którą Polska na zawsze wdzięczność dla Francji zachowa. Ale triumfatorem był żołnierz polski, jego zapal, jego krwawy trud, natehnyony trydycją wielkich ofiarników przeszłości, ogniem entuzjazmu ich duchowego sprakobiercy. Szary syn ziemi polskiej dokonał tego, co nazwano cudem Wisły. Tak. Bo był to cud, cud dla tych wszystkich, którzy straciłi wiarę w Polskę i tylko ją wprowadzili; cud dla wrogów i pasażerów, którzy co najwyżej słowem, ale nigdy czynem nie umieli umilować ojczyzny; cud dla ludzi, którzy nie pamiętają o tem, że zapal i wiara góry na góry przenosi. Nie był to jednak cud dla skrwawionego żoł-

Nowości pedagogiczne.

Ruch teoretyczny w dziedzinie pedagogji jest u nas w ostatnich czasach weale żywy. Z radością trzeba notować usiłowania, które teoretycznie chciałyby zrobić szkołę polską jak najlepszą: załować trzeba, że praktyka zbyt często zadaleko odstępuje od teorii.

Autorem jest wielbiciel Mickiewicza i Witkiewicza, dochodzi jednak do przesady w ocenie moralno-wychowawczej wartości „Pana Tadeusza“, a zachwycając się Witkiewiczem, jako wychowawcą narodu, nie chce pamiętać, że już Słowacki powiedział prościej i piękniej większą część tego, co po nim powtórzył Witkiewicz. W pracy o tym charakterze, co książka p. Pignonia, powinno się też było znaleźć miejsce dla podkreślenia potęgi wychowawczej wskazań wielkiego Juliusza, który pod tym względem przewyższa nawet Mickiewicza i jest w literaturze dalszym ciągiem najpiękniejszej tradycji Komisji Edukacyjnej. Koltajta, Jana Śniałockiego i Liceum Krzemienieckiego.

„Zmieniań dusz“, lecz stanowienie praw humanitarnych, często przy pomocy krwawych wydarzeń. Duże wspomnień wojny religijne, wielka rewolucje francuską i ostatnią wojnę światową.

twórczych popełów dziecka, do jego zdolności konstrukcyjnych, daje sposobność przesunięcia punktu ciężkości etycznej z czynności przyswajania, egoistycznej z natury swej, na świadczanie usług, które ma charakter społeczny.

usuwa się z klas wyższych szkoły średniej naukę historii literatury jako takiej, wprowadza się natomiast, sposobem dawnych metod jezuickich, wyłącznie tylko lekturę autorów. P. W. dostosował wywody do nowego programu, wykazuje we wstępie ujemne wyniki wykładu historii literatury w szkole średniej i uzasadniając konieczność wprowadzenia rozbioru literackiego.

